

РЕШЕНИЕ

№ 25183

гр. София, 28.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6125** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на „Флора-2017“ЕООД срещу Заповед № САГ24-РА-18-11 от 28.03.2024г на Главния архитект на СО с която на осн. чл.57а ал.1 т.1, т.2, ал.3, ал.6 и ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.56 ал.1 т.2 ал.2 и ал.5 ЗУТ във връзка с НПОРИМДЕРДТСО е наредено да премахне преместваем обект: „Павилион за цветя“, разположен в имот с идентификатор 68134.4082.392 ж к М. 1 [улица]до светофар и пешеходна пътека в близост до автобусна спирка до бл. 43 ж.к М. 1 , посока „Бизнес парк“, район М. – СО.

Твърди нищожност поради липса на компетентност на органа издал заповедта. Обосновава доводи, че процесният обект не е преместваем обект, а строеж по см на § 5 т. 38 от ДР на ЗУТ, поради което не са налице материално правните предпоставки за издаване на оспорената заповед. Моли да се прогласи нищожността ѝ, евентуално отмяната ѝ като незаконосъобразна. Претендира разноски.

Ответникът – Главен архитект на Столична община в писмено становище /придружителното писмо/, чрез процесуалния си представител в с.з., оспорва жалбата и моли да се отхвърли.Претендира юриск. възнаграждение.

СПП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази

следното:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел „ИКС“ при СО, район М. с констативен акт № РМЛ22 –ВК08-1736 от 29.05.2023г е установено, че за обект „Павилион за цветя“, разположен в имот с идентификатор 68134.4082.392 ж к М. 1 [улица]до светофар и пешеходна пътека в близост до автобусна спирка до бл. 43 ж.к М. 1 , посока „Бизнес парк“, район М. – СО не са установени одобрен проект, одобрена схема, разрешение за поставяне и договор за наем на заетата от обекта площ. Установено е разрешение за поставяне от 20.05.1998г , което е с изтекъл срок на действие.

Срещу констативния акт е депозирано възражение от 10.08.2023г с твърдения, че са налице всички изискуеми документи , като договор за наем, проект, разрешение за монтаж от 20.05.1998г , съгласуване Т. ЕАД, с Водоснабдяване и канализация ЕАД, с Енергоснабдяване С., с ТРД „СТТС“ ./л. 49 от делото/.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № САГ24-РА-18-11 от 28.03.2024г на Главния архитект на СО с която на осн. чл.57а ал.1 т.1, т.2, ал.3, ал.6 и ал.7 от ЗУТ във връзка с чл.56 ал.1 т.2 ал.2 и ал.5 ЗУТ във връзка с НПОРИМДЕРДТСО е наредено на жалбоподателя да премахне преместваем обект: „Павилион за цветя“, разположен в имот с идентификатор 68134.4082.392 ж к М. 1 [улица]до светофар и пешеходна пътека в близост до автобусна спирка до бл. 43 ж.к М. 1 , посока „Бизнес парк“, район М. – СО.

По делото е приета и изслушана СТЕ, чиито констатации съдът кредитира като обективно и компетентно дадени и ще обсъди по-долу при излагане на правните си изводи.

При така установеното от фактическа страна съдът намира от правна страна следното:

Преди всичко и противно на доводите на жалбоподателя, обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – Главен архитект на СО. Функции да издава заповеди за премахване на обектите по чл. 56 ал.1 и чл. 57 ал.1 ЗУТ на основание чл. 57а, ал.3 ЗУТ са му предоставени със Заповед № СОА 21 РД09-455/22.03.2021г. /т.1.35/ на кмета на Столична община, издадена на основание §1 ал.3 от ДР на ЗУТ.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са довели до ограничаване правото на защита на оспорващия и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. Срещу констативния акт е депозирано възражение, жалбоподателят е реализирал правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

На следващо място, съдът намира оспореният акт за мотивиран, издаден при изяснена фактическа обстановка, с посочени фактически и правни основания за издаването на акта. Съображения за издаване на акта се съдържат и в документите по административната преписка. Наличието на мотиви, извън проверявания акт е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд /мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи/.Налице е и тъждественост между

фактически и правни основания.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания. При издаването му са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 57а ал.2 от ЗУТ въз основа на констативен акт. Компетентни съгласно чл. 57а ал.2 ЗУТ връзка с чл.223 ал.2 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт.

Не са налице основания за обявяване на нищожност на процесната заповед, тъй като с оглед изложеното по-горе същата е издадена от компетентен орган, в предписаната за това писмена форма. Не е налице превратно упражняване на власт, защото процесната заповед е допустима от закона, който предвижда ред за издаването ѝ. При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. Поради изложеното, законосъобразността на оспорения акт, ще следва да се преценява съобразно съответствието му с материалния закон.

Съдът намира обаче, че оспореният акт страда от пороци, обосноваващи материалната му незаконосъобразност /не и нищожност/.

С издадената заповед са определени следните основания за разпореденото премахване на обекта: чрез правната им квалификация по чл. 57а, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУТ и съгласно чл.56 ал.1 т.2 , ал.2 и ал.5 от ЗУТ, а именно обектът е поставен без одобрена схема, без одобрен проект, без разрешение за поставяне и договор за наем на заетата от обекта площ, като установеното разрешение за поставяне от 20.05.1998г е с изтекъл срок.

По арг.от чл. 57а ал.3 и ал.4 от ЗУТ законодателят е възприел като адресат на заповедите издадени по реда на чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ, собственика на обекта или в случай, че той е неизвестен - собственика на имота върху който е поставен обекта. По факта, че собственик на процесния обект е именно жалбоподателя и адресат на заповедта не се спори.

Оспорващият е собственик на обекта и правилно административният орган го е определил като адресат на заповедта.

Основателни обаче са доводите, че в случая не се касае за преместваем обект, а за строеж по см на § 5 т. 38 от ДР на ЗУТ. Спорът по делото се свежда до разрешаване въпроса дали правилно е приложен материалния закон, а именно дали процесният обект ще бъде квалифициран като строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ или преместваем обект по § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ. Въпросът дали един обект е строеж или не, респ. преместваем е правен, а не от компетентността на техническата експертиза. Последната може да определи техническата характеристика на обекта, но съдът е този, който следва да направи правния извод за наличието или не на строеж съгласно законовото определение за това. В тази връзка е изслушана по делото СТЕ, чиито фактически установявания и констатации съдът кредитира като обективно и компетентно дадени. Вещото лице след оглед на място е установило, че процесният павилион е изграден върху бетонови ивични фундаменти като между тях е направена бетонова армирана настилка с покритие с гранитогрес. П. е изграден върху предварително подготвена и изпълнена армирана бетонова настилка върху терена,

която бетонова основа не е част от павилиона. Постройката е изпълнена с метална конструкция от стоманени профили, свързани помежду си със заварка. Цялата конструкция е изградена върху стоманобетонова основа от ивични фундаменти и бетонова площадка между тях. Направено е остъкление по страничните фасади. Страничните и задна стени са изпълнени с ламаринени тави, съгласно проектната документация. Подът е изпълнен извън металната конструкция. В павилиона има електричество, изградена е ВиК инсталация, монтиран е климатик с външно тяло. Вещото лице е категорично, че в случая масивната основа /армирана бетонова настилка/ на която стъпва обекта, не е част от обекта, а е изпълнена преди монтажа. Тази бетонова основа не може да бъде преместена. В случай на преместване, то ще настъпят разрушения в основата и в конструкцията на страничните стени, както и в покривната конструкция със стоманени столици. Според вещото лице конструкцията е изпълнена от стоманени профили, захванати един към друг с челна заварка, като в с з уточнява, че колоните са заварени към периферията на обкантващия профил. Съдът възприема тезата на ответника в представените писмени бележки, че обкантващия профил, заедно с колоните, хоризонталните греди и покрива представляват единна метална конструкция. Намира обаче, че понастоящем няма как павилионът да се отдели от повърхността без да загуби целостта си, евентуално биха се вдигнали стените с покрива /без пода/, поради което не може да бъде преместен без съществени разрушения. На база дадените технически характеристики на обекта, предвид, че при отделянето на павилиона от повърхността би останал без подова конструкция, то според съда при преместване би загубил своята индивидуализация. Конструкцията на обекта не е тип „затворена кутия“ която да осигурява неговата геометрична и пространствена устойчивост. Несъмнено начинът на закрепване не е водещ признак за изключване обекта от кръга на преместваемите /както твърди и ответника/. Задължително е обаче при преместваемите обекти при наличие на масивна основа тя да бъде част от самия обект, а в случая не е част от павилиона.

С оглед горното, съдът прави извод, че понастоящем е невъзможно обектът да се отдели от повърхността и да бъде преместен без да загуби индивидуализацията си и без да се разруши основата, и евентуално без да се засегнат в известна степен страничните стени. Фактическото му изпълнение прави невъзможно последващ демонтаж без да се засегне целостта на обекта, както и субстанцията на повърхността. Демонтажът е ред, обратен на монтажа и следва да се извърши без разглобяване, което в случая е невъзможно. В § 5, т. 38 ДР ЗУТ не са изброени изчерпателно обектите, които представляват строеж, а най-общо те са определени в три групи: сгради, постройки и съоръжения. Процесният обект попада в обектите, определени от закона като строежи, не може да бъде преместен със запазване на физическата му цялост. Конструкцията на постройката не е въведена от законодателя като елемент, който я определя като строеж или не. Сглобяемата конструкция не прави строежа преместваем обект по чл. 56, ал. 1 ЗУТ. С такава конструкция могат да бъдат и други видове строежи, които не са с предназначението на обекти по чл. 56, ал. 1 ЗУТ, например къщи, гаражи, постройки на допълващото застрояване и др. За да е налице обект по чл. 56, ал. 1 ЗУТ той следва да отговаря по вид и предназначение на примерно изброените в закона - павилиони, маси, кабинни, зарядни колонки за електрически превозни средства или други елементи на градското обзавеждане за търговски или други обслужващи дейности. Това са леки съоръжения, които могат да бъдат преместени, запазвайки физическата си цялост. За процесния обект това

условие не е налице. Доказателствата категорично установяват, че процесният обект понастоящем е придобил характеристиките на строеж по см. на § 5 т.38 от ДР на ЗУТ. Съоръжението не може да се премести като цяло без да губи своята индивидуализация и без да се разруши. Не е възможно да се ползва на друго място, например чрез демонтаж на отделните елементи от конструкцията. Обектът не може да бъде отделен от мястото му и монтиран на ново място, като цяло, без да се засегне целостта на обета, както и субстанцията на повърхността. Обектът не може да бъде отделен и преместен на друго място в пространството без да бъдат разрушени укрепващите елементи.

Както се посочи в § 5, т. 38 ДР ЗУТ не са изброени изчерпателно обектите, които представляват строеж, а най-общо те са определени в три групи: сгради, постройки и съоръжения. Процесният обект, дори и да се приеме, че в предходен момент /към датата на поставянето му / е имал характеристиките на преместваем, то понастоящем и към датата на издаване на оспорената заповед е претърпял изменение и е придобил характеристиките на строеж, в т.ч. и с оглед начина на прикрепването му към земята. Преместваемите обекти се „поставят“, а не се „изграждат“, както строежите. Тази тяхна характеристика по хипотеза предполага съществуването им до степен на завършеност, позволяваща открояването им от други обекти с оглед на изпълняваната от тях функция и ситуирането им посредством свързване със земята или друг обект. Целостта на обекта е част от по-общото понятие за индивидуализация. Именно чрез нея той би могъл да бъде отграничен и възприет като изпълняващ предназначението, за което е създаден. За да се приеме, че е налице преместваем обект, той би следвало да притежава типичната за категорията отличителност – вж. неизчерпателното изброяване на подобни обекти в чл. 56, ал. 1 ЗУТ. /В този смисъл Р № 15393 от 11.12.2018 по адм. д. 4838/2018 на ВАС/. Процесният обект не може да бъде преместен със запазване на физическата му цялост. Обектът не може да бъде преместен без да загуби индивидуализацията си в противоречие с изискването за категоризирането му по т. 80 на § 5 ДР на ЗУТ. Построеното би било премахнато чрез разрушаването му, но не и преместването му като цяло. Константна е съдебната практика на ВАС по приложението на чл. 56, ал. 1 ЗУТ и посочената разпоредба на § 5, т. 80 ДР ЗУТ, че за да е налице преместваем обект, който да отговаря на посоченото условие, е необходимо обектът да може да бъде отделен от повърхността и да бъде преместен в пространството като цяло, тъй като само тогава няма да изгуби своята индивидуализация. /Виж Р № 15462 ОТ 15.12.2017 Г. ПО АДМ. Д. № 3713/2017 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 3272 ОТ 07.03.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 835/2013 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 2850 ОТ 04.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 15162/2009 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 14244 ОТ 03.11.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 9551/2011 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 5518 ОТ 28.04.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 214/2010 Г., II ОТД. НА ВАС и др. /

Към датата на издаване на процесната заповед, обектът е строеж по см. на § 5 т.38 от ДР на ЗУТ, а не преместваем по см. на § 5 т.80 от ДР на ЗУТ което и по арг. от чл. 142 ал.1 от АПК е от съществено значение за преценка приложимия ред за премахването му - този по чл.225а от ЗУТ или на осн. чл.57а ал.3 от ЗУТ. Към издаването на процесната заповед и понастоящем, павилионът има характеристиките на строеж по см на § 5 т.38 ЗУТ.

След като е неприложим реда за премахването на осн чл. 57а ал.3 ЗУТ за процесния обект, предвид че представлява строеж по см. на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ оспорената заповед само на това основание, е незаконосъобразна и следва да бъде

отменена. Изложените доводи са достатъчно основание за отмяна на оспорения акт, поради което и безпредметно е обсъждането дали обектът е разположен без валидно разрешение за поставяне, респ правното основание е отпаднало.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, искането за присъждане на направените по делото разноси е основателно и следва да бъде уважено за сумата в общ размер на 1400 лева, от които 900 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 500 лв внесен депозит по СТЕ. Не се претендира заплащане на държавна такса.

С оглед изхода на спора на ответника не следва да се присъжда юриск. възнаграждение.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № САГ24-РА-18-11 от 28.03.2024г на Главния архитект на СО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „Флора-2017“ЕООД сумата от 1400 лв разноси по делото на осн. чл. 143 ал.1 АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 215, ал.7 т. 4 от ЗУТ и не подлежи на касационно обжалване.

Препис да се връчи на страните на осн. чл.138 АПК .

СЪДИЯ: